

Ο εξορκισμός της Ανελίζε Μίχελ – Η πραγματική ιστορία του «εξορκισμού της Έμιλι Ρόουζ»

Η Ανελίζε Μίχελ (Anneliese Michel· το πραγματικό όνομα της κινηματογραφικής «Emily Rose», που έγινε γνωστή από την ταινία «Ο εξορκισμός της Έμιλι Ρόουζ») ήταν μια Γερμανίδα σπουδάστρια κολεγίου, γεννημένη στο Λάιμπφινγκ, ένα μικρό χωριό της Βαυαρίας, στη Γερμανία. Οι γονείς της ήταν βαθιά θρησκευόμενοι άνθρωποι (καθολικοί) κι έτσι μεγάλωσε σε ένα έντονα θρησκευτικό περιβάλλον.

Από τη γέννησή της, στις 21 Σεπτεμβρίου του 1952, η Ανελίζε Μίχελ είχε μια κανονική νεανική ζωή. Χωρίς προειδοποίηση, η ζωή της άλλαξε σε μια μέρα το 1968 όταν η ίδια άρχισε να τρέμει και ήταν ανίκανη να ελέγξει το σώμα της. Δεν μπορούσε να καλέσει τους γονείς της, Τζόζεφ και Άννα, η οποιαδήποτε από της 3 αδελφές της. Ένας νευρολόγος από την ψυχιατρική κλινική Βίρτσμπουργκ διέγνωσε επιληψία. Εξαιτίας της δύναμης που είχαν αυτές οι επιληπτικές κρίσεις και η κατάθλιψη που απήλθε, η Ανελίζε μεταφέρθηκε σε ψυχιατρικό νοσοκομείο για ιατρική φροντίδα και περίθαλψη.

Η διαμονή της στο νοσοκομείο δεν βελτίωσε την υγεία της. Επιπλέον άρχισε να πάσχει κι από κατάθλιψη. Έχοντας επικεντρώσει τη ζωή της στην καθολική πίστη, η Ανελίζε άρχισε να αποδίδει την κατάστασή της στην ύπαρξη δαιμόνων. Σταδιακά απέκτησε μια δυσανεξία με θρησκευτικούς χώρους και σύμβολα, όπως ο σταυρός. Αργά ή γρήγορα, αφότου οι επιθέσεις άρχισαν, η Ανελίζε άρχισε να «βλέπει» δαιμονικές μορφές κατά της διάρκειας της καθημερινής της προσευχής.

Ήταν τέλη του 1970 και καθώς τα άλλα νέα παιδιά απολάμβαναν την εποχή της ειρήνης και ελευθερίας, η Ανελίζε πάλευε με την έμμονη ιδέα της ότι ήταν δαιμονισμένη. Φαίνεται πως δεν υπήρχε άλλη εξήγηση για της δαιμονικές γκριμάτσες κατά τη διάρκεια των προσευχών της. Αργότερα ακολούθησαν διάφορες φωνές που έλεγαν, ότι η Ανελίζε θα «σαπίσει στην κόλαση». Ανέφερε τους «δαίμονες» στους γιατρούς μόνο μια φορά, εξηγώντας τους πως άρχισαν να τις δίνουν εντολές. Οι γιατροί της χορήγησαν διάφορα φάρμακα που καταπολεμούσαν τις ψυχώσεις.

Η Ανελίζε όμως ήταν πεπεισμένη πως η ιατροφαρμακευτική αγωγή δεν την

βοηθούσε και ζητούσε επίμονα τον εξορκισμό της από την εκκλησία. Το καλοκαίρι του 1973, οι γονείς της επισκέφτηκαν διάφορους ιερείς και ζητούσαν να της κάνουν εξορκισμό. Οι αιτήσεις τους απορρίφθηκαν και απλά τους πρότειναν να συνεχίσει η 20χρονη Ανελίζε την ιατρική της και φαρμακευτική της φροντίδα. Τους εξηγήθηκε ότι η διαδικασία (Infestatio) με την οποία η Εκκλησία αποδέχεται τον δαιμονισμό είναι πολύ αυστηρή και μόνο όταν όλα τα κριτήρια και τα συμπτώματα εμφανιστούν μόνο τότε μπορεί ο ιερέας να προβεί σε εξορκισμό. Τα συμπτώματα για να ονομάσουμε μερικά είναι, ενόχληση και απάθεια σε ιερά σύμβολα, να μιλάει σε γλώσσες που ποτέ δεν γνώριζε στο παρελθόν και υπερφυσικές δυνάμεις.

Τον Νοέμβριο του 1973 ξεκίνησε η Ανελίζε ξεκίνησε θεραπεία με Τεγκρετόλ (καρβαμαζεπίνη), ένα αντιεπιληπτικό φάρμακο, το οποίο έπαιρνε μέχρι και λίγο πριν τον θάνατό της, όταν πλέον έφτασε στο σημείο να μην μπορεί να καταπιεί τίποτα.

Το 1974, αφού ο ιερέας Ερνστ Αλτ την παρακολούθησε για κάποιο διάστημα, ζήτησε από τον αρχιερέα του Βίρτσμπουργκ, να προχωρήσει σε εξορκισμό. Η αίτηση του ιερέα απορρίφθηκε αλλά οι επιθέσεις δεν σταμάτησαν και η συμπεριφορά της έγινε ακόμα πιο ανορθόδοξη. Στο σπίτι των γονιών της στο Κλίνγκεμπεργκ, έβριζε, χτυπούσε και άρχισε να δαγκώνει μέλη της οικογένειας της. Αρνείτο να τρώει επειδή οι «δαίμονες» δεν της το επέτρεπαν. Η Ανελίζε κοιμόταν στο πέτρινο δάπεδο, έτρωγε αράχνες, μύγες, και άρχισε να πίνει τα ίδια της τα ούρα. Ακουγόταν να ουρλιάζει μέσα και έξω από το σπίτι για ώρες, καθώς έσπαγε σταυρούς, κατάστρεφε εικόνες του Χριστού και άλλα ιερά σύμβολα. Η Ανελίζε άρχισε να αυτοτραυματίζεται σε μεγάλο βαθμό και η συμπεριφορά του να σκίζει τα ρούχα της και να ουρεί στο πάτωμα ήταν πλέον συχνό φαινόμενο.

Αφού τον Σεπτέμβριο του 1975 όλα τα κριτήρια του εξορκισμού εμφανίσθηκαν, ο αρχιερέας του Βίρτσμπουργκ, Τζόζεφ Στανγκλ, ανέθεσε στον πατέρα Άρνολντ Ρεντς και τον πάστορα Ερνστ Αλτ τον «Μεγάλο Εξορκισμό» της Ανελίζε Μίχελ. Η βάση αυτού του τελετουργικού ήταν το «Rituale Romanum», το οποίο ήταν ακόμα και εκείνη την εποχή ισχύων νόμος από τον 17ο αιώνα. Οι ενδείξεις έδειχναν πως η Ανελίζε έπρεπε να σωθεί από την ύπαρξη πολλών δαιμόνων στο σώμα της, συμπεριλαμβανομένου των Εωσφόρου, Ιούδα του Ισκαριώτη, Κάιν, Χίτλερ, Φλάισμαν (ένας ντροπιασμένος φραγκισκανός ιερέας του 16ου αιώνα) και μερικών άλλων «καταδικασμένων ψυχών» που είχαν φανερωθεί εντός της. Από τον Σεπτέμβριο του 1975 μέχρι τον Ιούλιο του 1976, ένας ή δύο εξορκισμοί

γινόντουσαν κάθε βδομάδα. Οι επιθέσεις της Ανελίζε μερικές φορές ήταν τόσο δυνατές που έπρεπε να την κρατούν τρεις άνδρες ή ακόμα και να την αλυσοδένουν.

Κατά διαστήματα η Ανελίζε έβρισκε κάπως την ψυχική της ισορροπία και άρχισε να πηγαίνει πάλι σχολείο, έδωσε τελικές εξετάσεις στο Παιδαγωγικό Πανεπιστήμιο του Βίρτσμπουργκ και πήγαινε στην εκκλησία.

Οι επιθέσεις, εντούτοις, δεν σταμάτησαν. Στην πραγματικότητα, την έβρισκαν συχνότερα παραλυμένη και αναίσθητη στο πάτωμα από όσο πριν. Ο εξορκισμός συνεχίστηκε κατά τη διάρκεια πολλών μηνών, πάντα με τις ίδιες προσευχές και με τους ίδιους ιερείς. Μερικές φορές τα οικογενειακά μέλη και οι επισκέπτες, όπως ένα παντρεμένο ζευγάρι που υποστηρίζει ότι έχει «ανακαλύψει» την Ανελίζε, ήταν παρόντα κατά τη διάρκεια των τελετουργικών. Για πολλές βδομάδες η Ανελίζε αρνείτο την τροφή, τα γόνατά της ήταν γεμάτα πληγές και πάνω από 40 κασέτες ηχογραφήθηκαν για να κρατάνε λεπτομέρειες την ώρα του τελετουργικού.

Η τελευταία ημέρα της ιεροτελεστίας του εξορκισμού ήταν στις 30 Ιουνίου του 1976 και η Ανελίζε έπασχε σε αυτό το σημείο από πνευμονία. Ήταν επίσης συνολικά ισχνή έχοντας έναν υψηλό πυρετό. Εξαντλημένη και ανίκανη να εκτελέσει μόνη της της «μετάνοιες», οι γονείς της στάθηκαν μέσα και τη βοήθησαν να εκτελέσει τις κινήσεις.

«*Ικετεύστε για την άφεση*», ήταν η τελευταία δήλωση της Ανελίζε που έγινε στους εξορκιστές. Στη μητέρα της είπε, «*μητέρα, είμαι φοβισμένη*». Η Ανελίζε πέθανε στον ύπνο της την επόμενη ημέρα, 1η Ιουλίου, το 1976 και η μητέρα της ηχογράφησε τον θάνατο της κόρης της. Το μεσημέρι, ο πάστορας Ερνστ Αλτ ενημέρωσε τις αρχές στο Ασάφενμπουργκ. Ο ανώτερος κατήγορος άρχισε αμέσως τις προβλεπόμενες διαδικασίες.

Το 1974, λίγο πριν από αυτά τα τελικά γεγονότα που ξετυλίχτηκαν, η ταινία του Γουίλιαμ Φρίντκιν «Ο εξορκιστής» (The Exorcist) έκανε την εμφάνισή της στους κινηματογράφους στη Γερμανία, και προκάλεσε ένα κύμα παραφυσικής υστερίας που πλημμύρισε το έθνος. Οι ψυχίατροι σε όλη την Ευρώπη εξέθεσαν μια αύξηση των έμμονων ιδεών μεταξύ των ασθενών τους. Οι κατήγοροι χρειάστηκαν περισσότερο από 2 έτη για να φέρουν την υπόθεση της Ανελίζε στο δικαστήριο, προσπαθώντας εκείνο τον χρόνο να ταξινομήσουν τα παράξενα γεγονότα και στοιχεία. Η «υπόθεση Κλίνγκερμπεργκ» θα εξεταζόταν σε δύο επίπεδα: Τί ήταν αυτό που προκάλεσε τον θάνατο της Ανελίζε Μίχελ και ποιός ήταν υπεύθυνος;

Οι εξορκιστές προσπάθησαν να αποδείξουν την παρουσία των δαιμόνων παίζοντας κασέτες όπου περίεργοι διάλογοι όπως δύο δαίμονες να τσακώνονται για το ποιος θα έπρεπε να φύγει από το σώμα της Ανελίζε, ένας από τους δαίμονες αποκαλούσε τον εαυτό του «Χίτλερ», ενώ κανένας από τους παρόντες κατά τη διάρκεια του εξορκισμού δεν είχε αμφιβολία για την παρουσία δαιμόνων.

Η έκθεση νεκροψίας, απεφάνθη ότι ο θάνατός της προκλήθηκε από κακή διατροφή και αφυδάτωση, που προέκυψε από σχεδόν έναν χρόνο υποσιτισμού, κατά τη διάρκεια των ιεροτελεστιών των εξορκισμών. Ειδικοί είπαν πως αν την ταΐζανε με το ζόρι η ζωή της θα είχε σωθεί.

Το δικαστήριο αποφάσισε πως οι γονείς της Ανελίζε όπως και οι εξορκιστές ήταν ένοχοι για φόνο εξ αμελείας, καθώς δεν κάλεσαν γιατρό και καταδικάστηκαν με 6 μήνες φυλάκιση.

Ορισμένοι γιατροί υποστήριξαν, πως τα συμπτώματα της Ανελίζε, δεν ήταν άγνωστα ούτε πρωτοφανή και υποδήλωναν ψυχικές διαταραχές που αναφέρονται και στο «Διαγνωστικό και Στατιστικό Εγχειρίδιο των Ψυχικών Διαταραχών» (DSM-IV-TR).

Πριν την δίκη, οι γονείς της Ανελίζε, ζήτησαν την εκταφή του σώματος της κόρης τους, με την επίσημη δικαιολογία, πως την είχαν θάψει πρόχειρα και ήθελαν να αλλάξουν το φέρετρό της. Στην πραγματικότητα, ο λόγος ήταν ένα μήνυμα που έλαβαν από μια καλόγρια, η οποία τους είπε ότι είχε δει όραμα πως το σώμα της κόρης τους παρέμενε ανέπαφο κι αναλλοίωτο, γεγονός που θα απεδείκνυε και την γνησιότητα του υπερφυσικού χαρακτήρα της υπόθεσης. Οι επίσημες εκθέσεις όμως (που δεν αμφισβητήθηκαν) ανέφεραν ότι η φθορά του σώματος ήταν συνεπής, ως προς τον χρόνο και τα σημάδια που άφηνε.

Αργότερα μια επιτροπή της Γερμανικής Εκκλησίας έβγαλε το πόρισμα πως η Ανελίζε δεν ήταν δαιμονισμένη, αλλά αυτό δεν κράτησε μακριά τους πιστούς που υποστήριζαν το αντίθετο. Μέχρι σήμερα ο τάφος της παραμένει μέρος προσκυνήματος για αυτούς που πιστεύουν πως η Ανελίζε Μίχελ πολέμησε τον Διάβολο.

Πηγές

paraportal.gr | en.wikipedia.org | esoterica.gr